

Arrest

nr. 43 719 van 25 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 14 november 2009 het Rijk binnen en diende op 16 november 2009 een asielaanvraag in. Op 4 februari 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Mongoolse nationaliteit en bent u van khalkh-origine, afkomstig uit Moron in de provincie Khuvsul. U was sinds het begin van de zomer in 2006 in Moron tewerkgesteld bij een bouwbedrijf. Uw taak bestond erin om de echtgenote van uw ploegbaas te helpen bij de binnenhuisdecoratie. In de herfst van 2006 begon uw ploegbaas u ervan te verdenken een relatie te hebben met zijn vrouw. Wanneer uw ploegbaas dronken was werd u door hem geslagen. Ondanks het feit dat hij u verdacht van een relatie met zijn vrouw liet uw ploegbaas u verder bij haar werken.

Later werd u nog door uw ploegbaas en diens handlangers geslagen en vanaf de zomer 2007 werd u met de dood bedreigd. Uit vrees dat uw ploegbaas u zou laten doden besloot u in november 2007 om uw werk te ontvluchten. U vertrok naar Ulan Bator waar u bij een vriend in de landbouwfaculteit verbleef. In de winter van 2008 kwam u handlangers tegen van uw voormalige ploegbaas. U slaagde erin om te vluchten. Een vriend raadde u vervolgens aan om het land te verlaten. In mei 2009 vertrok u uit Ulan Bator. Met uw eigen paspoort reisde u naar Rusland. In Rusland diende u aan het station te wachten op een reisagent. Daar werd u plots door criminelen zwaar geslagen, al uw documenten en geld werden afgenomen. U werd vervolgens overgebracht naar een ziekenhuis omdat u een ernstig rugletsel had opgelopen en in een rolstoel moest zitten. U verbleef van 16 mei 2009 tot 5 november 2009 in dat ziekenhuis. Daar vertelde u uw wedervaren aan een kamergenoot die een beetje Mongools sprak. Deze kende wel iemand met wie u naar België kon reizen. Op 5 november 2009 werd u uit het ziekenhuis ontslagen, doch aangezien u pas op 10 november 2009 naar België kon vertrekken mocht u nog een vijftal dagen in het ziekenhuis verblijven. Zonder documenten slaagde u er uiteindelijk in om op 14 november 2009 België te bereiken. U diende hier op 16 november 2009 een asielaanvraag in. U legde geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Mongolië diende te verlaten uit een gegronde vrees zoals voorzien is in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Mongolië alsnog dergelijke bedoelde vrees meent te moeten koesteren. De door u aangehaalde asielmotieven (problemen met uw ploegbaas omdat u ervan werd verdacht een relatie te hebben met zijn echtgenote) zijn immers louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard en ressorteren als dusdanig niet onder de Vluchtelingenconventie (CGVS p. 4). Verder heeft u ook niet aannemelijk gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Mongolië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bepaald in art. 48/4 §2,b van de wet betreffende de subsidiaire bescherming. In eerste instantie dient hier te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt om een begin van bewijs voor te leggen van uw identiteit. Nochtans kan van een kandidaat-vluchteling worden verwacht dat hij de nodige inspanningen levert om, in het kader van het verkrijgen van internationale bescherming waaronder ook de subsidiaire bescherming, op zijn minst zijn identiteit aan te tonen, of een afdoende verklaring geeft waarom hij daartoe niet in staat is. U beweerde dat u uw identiteitskaart verloren was in 2007 in Mongolië en dat uw overige documenten in Moskou werden gestolen (CGVS p. 5). Opgemerkt dient te worden dat het bevreemdend is dat u na het verlies van uw identiteitskaart nooit een nieuwe kaart in Mongolië heeft aangevraagd. Bij de vraag of identiteitskaarten niet verplicht zijn in Mongolië gaf u een ontwijkend antwoord en stelde u dat het niet uitmaakt, en vervolgens dat u er geen waarde aan hecht (CGVS p. 5). Uw verklaring waarom u ook geen andere identiteitsdocumenten kunt voorleggen omdat u in Rusland beroofd bent is ook niet overtuigend te noemen. Tijdens deze roofoverval werd u immers zodanig hard aangepakt dat u een zestal maanden in het ziekenhuis diende opgenomen te worden. U kunt echter geen enkel bewijs voorleggen van uw opname, verblijf en ontslag uit dat ziekenhuis (CGVS p. 5). Meer nog u beweerde na uw ontslag uit dat ziekenhuis geen enkel document te hebben gekregen, wat toch op zijn minst eigenaardig te noemen is. Het is tevens onduidelijk wie uw maandenlange verzorging betaalde, aangezien u zelf niets betaalde (CGVS p. 5). Ook zijn uw verklaringen hoe u als mindervalide zonder geld en zonder een woord Russisch te spreken vanuit Rusland naar België bent gereisd weinig geloofwaardig. Nadat u beroofd en geslagen werd had u immers alle contacten met de reisagenten verloren, dat u iemand in uw kamer in het ziekenhuis aantreft die een beetje Mongools spreekt en uiteindelijk er gratis mee instemt om u naar België te brengen is te toevallig om nog geloofwaardig te zijn, temeer u eigenlijk niets over die persoon kunt vertellen.

Zo kunt u enkel zeggen dat deze persoon behoort tot een etnische minderheid in Rusland, namelijk de Buriat (CGVS p. 6). Hoe de naam van die persoon was weet u niet, sinds wanneer hij in het ziekenhuis lag wist u niet, u kon enkel zeggen dat hij er al lag, of hij momenteel nog in het ziekenhuis ligt wist u evenmin. Logischerwijze kan nochtans worden verwacht dat u nog contacten zou hebben met de persoon die u geholpen heeft uit Rusland te vertrekken. Verder is het ook ongeloofwaardig dat u vanuit Rusland zonder documenten in een gewone wagen probleemloos zonder enige controle België kon bereiken. Voorafgaande doet vermoeden dat u om één of de andere reden uw identiteit voor de Belgische autoriteiten probeert te verhullen. In de hypothese dat er nog geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u uw identiteitsdocumenten onderweg bent kwijtgespeeld, heeft u in casu nog altijd niet aannemelijk gemaakt waarom u geen andere documenten uit Mongolië kon verkrijgen. U verklaarde immers dat u vrienden kende in Moron en nog ongeveer een jaar bij een vriend in Ulan Bator verbleef (CGVS p. 4). Dat u die vriend zijn volledige naam niet kende is ook geen overtuigende

verklaring. Verder kunnen er nog een aantal opmerkingen worden gemaakt omtrent de door uw ingeroepen problemen in Mongolië. Zo raakt het kant noch wal dat u enerzijds geslagen en met de dood bedreigd werd omdat u ervan verdacht werd een relatie te hebben met de vrouw van uw ploegbaas, en anderzijds dat uw ploegbaas u desondanks nog ongeveer een jaar met zijn echtgenote liet samenwerken (CGVS p. 4). Hoe dan ook niets stond u in de weg om bescherming te vragen tegen de bedreigingen en de mishandelingen van uw ploegbaas. Ook in Ulan Bator toen u bijna door handlangers van uw ploegbaas werd aangevallen deed u geen beroep op de Mongoolse autoriteiten. Uw verklaringen dat u moeilijker een paspoort zou kunnen krijgen als u bij de politie een klacht ging indienen kan hier niet worden weerhouden aangezien dit geen uitleg is waarom u geen bescherming zou kunnen vragen aan de Mongoolse autoriteiten.

Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Uit de lezing van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoeker inhoudelijke kritiek heeft op de bestreden beslissing. Aldus voert hij bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker meent *“dat de bestreden beslissing niet onderzocht heeft of de Mongoolse autoriteiten bescherming bieden tegen willekeurig geweld; dat aldus het beginsel van behoorlijk bestuur wordt geschonden dat bepaalt dat de overheid een volledig onderzoek moet doen naar alle omstandigheden van de zaak”*. In zoverre verzoeker de zorgvuldigheidsplicht aanvoert kan worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker toont niet aan waarom dit in casu niet zou gebeurd zijn te meer nu verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de bewijslast bij de asielzoeker ligt. Hij erkent dat hij zijn identiteit niet heeft aangetoond maar geeft ook thans hiervoor geen aannemelijke verklaring. Hij beweerde zijn identiteitskaart in 2007 in Mongolië te zijn verloren, maar daarna nooit een nieuwe te hebben aangevraagd omdat *“ik hechtte daar geen waarde aan”* (zie gehoorverslag CGVS, p.5), wat uiteraard niet geloofwaardig is nu hij naar het buitenland vertrok en hij niet aantoonde dat het bezit van een identiteitskaart niet verplicht is. Zijn paspoort en geboorteakte zouden op hun beurt in Moskou samen met een som geld gestolen zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6), maar verzoeker brengt hierover geen bewijzen aan. Dit klemte te meer nu verzoeker geen problemen heeft met zijn overheid en aldus niet kan toelichten waarom hij zijn autoriteiten niet benaderde. Verzoeker legt ook ter terechtzitting geen identiteitsdocumenten neer niettegenstaande zijn beloften in het verzoekschrift. Het ontbreken van

ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas en tast zijn geloofwaardigheid fundamenteel aan.

3.2. De Commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoekers voorgehouden reisweg. Verzoeker brengt geen bewijs aan van zijn langdurig verblijf in een Moskou's ziekenhuis, noch kan hij zijn reisweg vanuit Moskou naar België enigszins overtuigend beschrijven. De geloofwaardigheid van verzoekers verblijf in Moskou wordt verder onderuit gehaald door de vaststelling dat verzoeker blijkbaar gratis verbleef in het ziekenhuis en zijn reis naar België bovendien volledig werd gefinancierd door een patiënt met wie verzoeker geen contact meer heeft gezocht na aankomst en waarover verzoeker geen informatie meer kan geven (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Aldus blijven verzoekers verklaringen over zijn reisweg loutere beweringen zodat hij faalt in de medewerkingplicht en niet aantoont in de onmogelijkheid te zijn een paspoort voor te leggen en zijn identiteit te bewijzen.

3.3. Verzoeker stelt Mongolië te zijn ontvlucht uit vrees voor zijn voormalige ploegbaas en zijn handlangers omwille van zijn vermeende relatie met de echtgenote van de ploegbaas. Verzoeker maakt hoe dan ook niet aannemelijk dat zijn vervolging in nexu staat met één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Dit klemmt te meer nu de door verzoeker aangehaalde feiten, met name ruzie met een voormalige ploegbaas omwille van een vermeende liefdesrelatie, in wezen gemeenrechtelijk van aard zijn. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat zijn problemen een vervolging inhouden in de zin van het vluchtelingenverdrag, noch toont hij aan desgevallend geen beroep te kunnen doen op nationale bescherming. Immers verzoeker heeft, voor zover zijn asielrelaas waarachtig is, op geen enkel ogenblik de hulp van de Mongolische politiediensten ingeroepen (zie gehoorverslag CGVS, p.4 en 7). Hij biedt geen enkele aannemelijke verklaring voor zijn gebrek aan initiatief.

3.4. Tot slot wat betreft verzoekers medische problemen, stelt de Raad dat verzoeker zich dienaangaande tot de geëigende procedure dient te wenden.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich niet op de subsidiaire bescherming en voert hiertoe geen specifieke elementen aan. In zoverre hij zich op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus beroept blijkt noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan immers bezwaarlijk menen dat internationale bescherming noodzakelijk is voor lokale problemen van inter-persoonlijke aard die vrijwillig en door zijn toedoen werden gecreëerd en waarvan de gevolgen te voorzien waren.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK